

Cím nélkül (Ibolya, Fekete, Narancs és Sárga Fehéren és Vörösön)

kilépsz a kád porcelán-
kemény vizéből
oxigénhez jutnak a tágult pórusok
és világnyi felgöngyölt izomszál
kopott lapoknak
kölsönzöl talpad melegéből
rideg szövettel
súrolod magad

ujjaid begyén felpuhult a bőr
körmeid felettük
íves háztetők
hátad keskeny akár
fáradt lovaké
alkarod szőrzete
mint egy újszülött haja

szemeid arcod
halk szavú tavai
vénáid tövében
moszatszínű sáncok
hasad nyugalmas és fehér
csigolyáid kisimult madarak

homályos tájaid mögül
buggyan fel a nap
tejüveg-párádon keresztül
kigyulladt vászon
a felejtés

sötétkamra

korán mentem el tőle
a születésnap után
a házban rajtunk kívül
még mindenki aludt
az ajtón keresztül hallottam
ahogy hánny

azt mondta jól van

később meg azt hogy
egyedül tőlem akarna gyereket

*

elmúlt az ősz és
a boulevard de clichyt
feltöltötte a vörös fény meg a
hidegzöld eső szorítása

felhígította a róla alkotott
fogalmakat
óvatosabbak lettek akár
éjszaka a
szajna sirályai

egy magányos nő
a fal tövében álldogált
mangánbarna kézfeje mellett
semmitmondó képeslapok
illatát nyirkos lábbelik
kenték a betonba

a denfert-rochereau állomáson
egy férfi hosszan a szemembe nézett
mozgása tiszta volt mint
egy pantomim-előadás
tout le monde va mourir – kiabálta

hangját újra és újra
visszalökték a nehéz boltívek
nem tudhatta hogy
nem beszélek franciául

*

a lány reszketett mikor a
kezembe fogtam jobb mellét
nem mertem ágyékához nyúlni
légzése langyosan szaggatott

egymás mellé
ültünk a metrón
szótlanok voltunk
mint az idő és a kövek
mint hanyagul előhívott
fényképek
kivehetetlen valóságai